

A harmadik túráján történt, hogy a hosszú egyes szakaszok napján, Záhony felé közeledve az egyik pesti túratárs azt mondta, hogy a híd után, a bójánál, a hármashatárral szemben várják a barátai. Kikötnek ott egy órára, kicsit beszélgetnek, koccintanak, s csak utána mennek tovább.

A svájci fiú is velük tartott.

A bójához közeledve nagy sürgés-forgásnak voltak tanúi. Egy csapat készítette elő az agyagos lejárót, egy másik csapat fenn állt a parton, színes ruhákban, fényképezőgépekkel, pálinkákkal, mintha Kolumbuszék vagy maga Marco Polo érkezett volna. Persze, szinte mindegyik hajóson „póló” volt. Ha nem is Marco...

Csak egy kis időre állnánk meg, szabadkoztak, de nem volt menekvés. El kell menniük a közeli bungi-ba, ahol egy kis vendégség várta őket.

A vendégség nagyon szép magyar szó. Benne vannak a vendéglátók, azok, akiket vendégül látnak, együttesen a vendégsereg, no és a lakoma. S ha már magyar vendégség, akkor természetesen gulyásleves, ha Tisza-mente, akkor sokféle hal, és pálinka, és ukrán sör, és különféle konyakok... És találkozás kisvárdai, záhonyi, tuzséri ismerősökkel, gyerekekkel és nyugdíjasokkal, a Tisza-könyök kulturális életének szervezőivel, beszélgetés, anekdotázás, fényképezkedés. Közben elkomorult az idő: felhősödött és cseperegni kezdett az eső, s felhős gondolatok is előjöttek: csökkenő

gyermeklétszám, bezárásra ítélt iskolák, művelődési házak, felszámolt üzemek, elbocsátások, munkanélküliség. A vidám vendéglátó csapatban is vannak munkanélküliek, akiknek okuk lenne az elkeseredésre.

De hamarosan menni kellett, mert esőre állt az idő, és estére még Tuzséra kellett érni.

A fiú, az '56-ban kivándorolt szülők gyermeke semmit sem értett. Kik ezek az emberek? Családtagként fogadták? Hiszen nem is ismerik. Ez a híres magyar vendéglátás?

Egy napra rá már utazott haza Svájcba. Egy hónappal később egy kisebb baleset érte, ettől kiborult, nem dolgozik, kezelésre jár. Akik közelebbről ismerik, azt mondják, hogy a magyarországi út hatására megbolydult benne valami. Megérezett, megtalált valamit, ami kifordította eddigi kényelmes, nyugodt életéből. Leginkább az rázta meg, hogy mindaz, ami számára és a nyugati világ számára félelmetes, a jóléti javak elvesztése, a lecsúszás, a szegénység, a munkanélküliség ott van Európa határán, elérhető közelségben. És ezek az emberek nem félnek, hanem évszázados tapasztalatból, hagyományból táplálkozva dolgoznak, cselekednek, nem adják föl, és nem panaszkodnak, és nem várják ölbetett kézzel, hogy a Jóisten, Európa, a kormányok a segítségükre legyenek.

A fiú most nem ért semmit. De eljön jövőre is a Tisza-túrára. Ha képes lesz összeszedni magát.

ZSILLE GÁBOR *Újra csak költő*

*Úgy lennék megint költő,
a szavak megszállott szerelmese,
kinek joga van elnevezni a dolgokat –
a létezőket és kitaláltakat.*

*Úgy lennék újra csak költő,
a hold ámokfutó kocsisa
egy ismeretlen törvényű tájon,
ahol a tárgyak felülete tükörsima,
a dombtetőkön fény, és a kerekre csiszolt
lencséken át a tények pórusaikat látni.*

*Igen, kimérten lélegző pórusaikkal
ott feltárulnak mind a tények,
áttételek nélkül, és rend van,
ujjbegyem nem sebz fel egy papírlap,
testem nem nyeli el egy kráter.*

*Úgy lennék újra csak költő,
a hold ámokfutó kocsisa
egy fullasztó ösvényen, a tű fokán,
a túlélés tucatnyi módszerével
ebben a reménytelenül furcsa országban,
ezen a reménytelenül furcsa nyelven.*